

Records d'un viatge pel record. Abril_2025

El viatge de curs és una de les experiències pedagògiques més completes que podem gaudir com a docents o com alumnes. Compartir uns dies alumnes i professors amb interessos comuns a qualsevol destí interessant per complementar la nostra formació a l'aula ofereix multitud de moments d'intercanvi d'experiències que l'espai aula i les rutines dels horaris setmanals no faciliten.

Relacionar-nos fora de l'espai natural de l'aula a l'escola ofereix molts moments d'intercanvi, de converses principalment derivades dels objectius del viatge, però fins i tot converses alienes als principis del viatge que ens ajuden a aprofundir en les formes de pensar de les noves generacions.

I un altre factor molt interessant és la possibilitat de relació entre alumnes de diferents cursos, des dels més joves acabats d'arribar a l'escola fins aquells que estan a punt de marxar amb el títol de grau. La solidaritat és un valor important a treballar.

El viatge final de curs preparat quasi des del curs anterior, amb intensitat, amb objectius clars, amb un treball d'equip il·lusionat, i amb uns alumnes excepcionals possibilita generalment un viatge de difícil oblit i de complement de formació inesborrable.

Aquest curs de nou Tokyo, possiblement una de les ciutats del món ideal per compartir un viatge amb els futurs dissenyadors d'interiors.

Les setmanes prèvies formen part del conjunt d'emocions que pot generar un viatge de final de curs com aquest. Nervis, reunions, documents en regla, moneda, vises, mides de maleta, preguntar-nos tot sovint quin temps farà (cada dia mirar les previsions dels mòbils per intentar saber quin clima ens espera) i decidir la roba per a portar....tot un cerimonial que excita els nostres sentits abans de la sortida definitiva. I finalment fer la maleta, un altre cerimonial, que posarem?, tu que portes?...i no oblidar la roba per a la nit de gala, la nit que tradicionalment ens obliguem a compartir alumnes i professors fent un sopar final que mereix les nostres millors gales.

I arriba el gran dia, sona el despertador, generalment força aviat, d'Olot no és fàcil arribar enlloc i cal ser previsors. Generalment, dormim poc i malament, nervis, comiat dels qui estimem i adrenalina a tot gas. Alguns som ja veterans i encara ens pugen les pulsacions en aquests moments previs a un gran viatge.

1_4_25

Aeroport, més nervis, controls constants, gimcana de validar passaports, checking, i aquest cop amb Air China cap a Tokyo amb escala a Pequín sobrevolant Moscú.

Passats tots els controls, l'entrada al finger de l'avió és com el pas d'un arc de triomf o la cinta d'arribada d'una cursa: ara sí, comença de veritat l'aventura. Fotos per l'Insta, caldrà registrar tots els moments especials que seran molts.

Aquest viatge és especialment llarg, quasi dotze hores a Pequín, una escala curta, i quatre hores més a Tokyo, amb la dificultat d'adaptar-nos al nou horari de la ciutat des del moment de l'arribada. Alguns ens costa dormir a l'avió, tot sovint ofereixen menjar i beure, no sabem si dinem o sopem, si sopem o esmorzem, no importa, és el preu d'un destí molt llunyà, molt somiat. Controls de Pequín pesats, a Tokyo, en canvi, tot fàcil i amable. Japó ja ens sembla diferent.

2_4_25

Transfer a l'hotel amb quatre furgonetes vip, checking d'habitacions i en marxa!!!!

Ens acull una fina pluja que no ens impedeix visitar el temple de Hie Jinja i la seva escalinata emmarcada de toris vermelles. De fet la poca pluja del primer i segon dia no ens impedirà fer tot el

programa previst. Es complirà la teoria de la força de voluntat de 41 persones perquè ens acompanyi el bon temps.

I de seguida cap a Ginza un dels barris més glamurosos pel que fa als espais comercials relativament proper a la zona del nostre hotel.

Aprofitem per aconseguir les targetes SUICA o PASMO per desplaçar-nos tots aquests dies. De manera àgil aconseguim tenir totes les nostres targetes; comencem a veure que aquí tot funciona molt bé, i comprovem que les despeses diàries són més econòmiques que a Catalunya i no parlem de NY.

Ginza és un bon barri per iniciar-nos després d'un trajecte d'avió esgotador, descobrim els primers edificis icònics, Prada, el nou centre de Ginza six, Tokio Plaza Ginza, aparadors amb temàtica de Sakura, terrasses enjardinades amb vistes, Uniqlo, Dior, Vuitton, Bulgari, Mikimoto, Hermes, Cartier, Tod's, edificis d'autors importants com Sekkei, Klein Dytham, Shigueru Ban, Aoki, Kengo Kuma, Toyo Ito o Renzo Piano.

Darrere del carrer principal, carrers de vianants amb a penes tràfic, tranquils, amb restaurants a bons preus ara que el yen no està al seu millor moment. Serà una constant del viatge, preus de les despeses diàries més baixos dels que estem acostumats.

Després d'un dia de vols, hem caminat 21.800 passos i hem fet 13,6 km.

3_4_25

A les 8 h esmorzar a l'hotel, estil japonès. L'esmorzar plegat amb alumnes i professors és un bon moment per capçar l'estat d'ànim del grup i de vegades per saber com ha anat la nit. L'esmorzar és com un petit dinar, diversitat de productes del país, arròs, sopa miso, peixos, sempre petites racions, quasi mai amb ganivets, palillos i tot plegat ens anuncia que ens espera un viatge molt diferent de tots on l'alimentació equilibrada estarà present a tots els àpats.

A les 9 h puntuals arranquem, la bona dinàmica d'horaris del grup s'anirà repetint diàriament. Pluja fina per començar el dia, no ens atura.

Encaminem al Museu d'Art contemporani i visitem les zones de vestíbuls; un plaer veure aquests elements còncics invertits que agrupen serveis d'ascensor i magatzems amb una relació magnífica entre la paret corbada de vidre i els espais interiors del gran vestíbul; fem un recorregut tranquil i unes quantes fotos i sortim cap al Museu del Disseny. Ja quasi no plou.

Al Museu del Disseny de Tadao Ando ens apropem fent un recorregut entre parcs farcits de cirerers en flor, esplèndids. L'exposició temporal acull una mostra de bols de ramen de diferents artistes molt interessant tant per la part gràfica com per la part d'arquitectura efímera del conjunt. No disposa d'una col·lecció permanent, però sí d'una botigueta com tots els museus que ens permet comprar els primers souvenirs.

Pugem a la Torre Mori per descobrir la dimensió de la ciutat a vista d'ocell. Imprescindible.

I a poc a poc anem descobrint hàbits de vida que ens sorprenen constantment com els inodors automàtics, amb comandaments de pilot d'avió, que ofereixen sorolls alternatius o diferents tipus de "chorritos" en funció del gènere o de la temperatura ambient.

Transiten per Ropongi i descobrim la TV japonesa que tenia els drets de Xing Xang, per continuar veient més botigues de Gucci, Prada o Vuitton.

I tot caminant ens trobem quasi sense voler dins d'un carrer que ens sorprèn per la seva bellesa. Lleugerament corbat, envoltat de cirerers florits creant un núvol de sakura que ens deixa bocabadats, caminem lentament perquè ens agradaria que la contemplació no acabés mai.

Descobrirem el temple budista laic de Reiyukai, amb una gran escalinata d'accés, i una arquitectura brutalista allunyada dels canons dels temples històrics. El responsable del temple ens facilita molt amablement el recorregut i ens ajuda a fer les fotos de grup; amabilitat exquisida.

Seguim caminant sota la Torre de Tokyo (rèplica de la torre Eiffel) i al seu peu el magnífic temple de Zojoji amb tot un seguit d'escultures al cementiri amb els clàssics barrets de punt vermell Acabem el passeig diari dins un edifici de Rem Koolhaas on farem un cafè a la zona de la planta baixa, un racó més de relaxament i tranquil·litat en aquesta ciutat hiperhabitada i constantment sorprenent. Les escales del vestíbul configuren una grada improvisada per acabar d'informar de la ruta que es proposa ja de manera lliure i convocar-nos a la jornada de demà. De tornada una aturada passejant pel jardí amb escultures de Plensa i tornant a accedir a visitar els interiors de Koolhaas amb uns jocs de llums i colors sorprenents.

Finalment, oferim una extensió del recorregut previst i ens adrecem a visitar a l'hotel New Otani que va ser el nostre espai d'estada a l'anterior viatge; interessant veure la zona de jardins amb la cascada, els caminets de perspectives variables, i el pont, tot plegat una composició amb tots els elements que configuren un paisatge japonès. Sopem a Akasaka, zona molt a prop de l'hotel a un restaurant que té unes taules en grada.

Avui hem fet 28.700 passos i 16,2 km

4_4_25

Com sempre de bon matí un bon esmorzar japonès i metro fins a Yanaka i zona de Ueno. Nous contrastos de la ciutat, carrers petits, tranquils, sense a penes trànsit, mai patinets, poques bicicletes, subministraments de serveis majoritàriament vistos, casetes i edificis sempre lleugerament separats, i visitem una casa estudi de l'escultor Asakura, visita intimista, però molt il·lustrativa del concepte de casa japonesa, pati de contemplació i seqüència d'espais interrelacionats divisibles amb portes corredisses i paviments de tatamis. Visita imprescindible i poc turística.

Seguim pel temple de Jomyoin i visitem les 84.000 escultures alineades en formacions que impressionen per la seva repetició infinita.

El parc de Ueno ens acull amb plena festa del SAKURA. Parades amb productes locals de tota mena, olors de menjars del país, flors de cirerers en la màxima expressió cromàtica, parcel·les sota els cirerers que els japonesos fan servir de base de pícnic mentre recreen sense parar les branques, les fulles, les textures de l'arbre més venerat dins una de les majors concentracions de cirerers com és el parc de Ueno.

Els professors dinem sota les vies al Teppanyaki Monja Moheji , on fan una espècie de truites amb base d'arròs, verdures, carn o peix que cuinen directament a la teppanyaki de cada taula. Ens acull qui semblava el responsable del restaurant i ens va fer dues versions exquisides de l'especialitat. Lloc interessant entre botigues, sota la via del tren i amb varietat d'olors i fums que un cop marxem intenten compensar amb un xiu-xiu que ens espraïen a tot el cos.

De nou reagrupament a Ueno amb el llac i parades de tota mena que conviden a provar a alguns el magnífic plàtan sucat de xocolata.

De camí a Akihabara, el barri tecnològic descobrim una piscina municipal sense gaire interès i un edifici de Kengo Kuma amb una façana feta a partir de taulons de fusta que repeteix de manera curiosa per establir un diàleg interessant entre interior i exterior.

Anem a visitar l'estadi de Beisbol de les Olimpíades, però no podem accedir perquè hi ha un espectacle en marxa; pels voltants descobrim un Parc d'atraccions absolutament laberíntic que juga amb els edificis habitats provocant situacions insòlites que imaginem deuen ser més insòlites i emocionants pels usuaris d'aquesta muntanya russa.

Arribem al capvespre a Akihabara, neons, anuncis lluminosos, la gran botiga de souvenirs increïbles, el Don Quixote, noies vestides de col·legiales ingènues que ofereixen el servei de conversa i d'intercanvi de relacions personals sense l'objectiu del sexe. Don Quixote ens sorprèn, quantitat de persones, majoritàriament nois, jugant a tota mena de màquines de manera

convulsiva i malaltissa, i acompanyats d'un soroll de fons infernal. De nou sorpreses i més sorpreses.

Acabem sopant amb un edifici amb vistes a la ciutat darrera les vidrieres i un cop acabat de sopar descobrint que per sobre les nostres vistes hi ha una terrassa amb una piscina desbordant que supera encara les vistes anteriors, aquí sense les vidrieres podem veure l'extensió de la ciutat de nit sense entrebancs, magnífica panoràmica.

Avui hem caminat 13,6 km i hem fet 22.000 passes

5_4_25

De nou les 9 h, concentració davant l'hotel, puntuals com sempre, expliquem rutes i en marxa cap al metro i Shinjuku, el Districte administratiu.

La zona central de Shinjuku està plena d'edificis comercials en contrast amb carrers molt estrets amb petits locals que mantenen l'estructura urbana i edificadora de fa uns quants segles.

Contrastos permanents.

Entre edificis comercials descobrim el gran Gozzila icona del barri, i l'anunci en 3D que darrerament s'ha fet famós amb la imatge del gat que juga amb la sensació de llençar objectes als espectadors.

Com a centre administratiu de la ciutat es concentren tot un seguit de construccions singulars destacant l'Ajuntament que ens possibilita accedir a un pis elevat per gaudir de bones vistes de la ciutat. Reprenem ruta passant per un edifici de formigó amb acabats molt acurats i formes plàstiques que alberga un espai_cementiri de formes singulars; no podem accedir. El barri vermell és el següent pas, anuncis, neons i possiblement alguns espais relacionats amb la prostitució.

Acabat el recorregut de Shinjuku marxem al barri que ens acollirà a la tarda, el mític Shibuya.

Dinar de pressa com quasi sempre avui toca una hamburgueseria al costat d'una promoció de productes de Münster.

I un cop dinat ens adrecem a l'encreuament de la zona de Shibuya, on hi ha un garbuix de gent que quasi no ens deixa veure ni la mítica mascota Hachico per acabar intentant pujar al mirador de Shibuya Sky sense èxit perquè no hem fet la reserva amb moltes setmanes d'antelació.

La jornada acaba a l'edifici Icària, un gratacel representatiu de la zona on sopem amb poques vistes i descobrim un menjar que semblen algues que sembla tenir vida pròpia. Es tracta del katsuobushi escames de bonítol sec que es mouen quan absorbeixen la humitat del vapor del plat. A cada moment una sorpresa, un descobriment d'una cultura que t'atrapa i et convida a descobrir sempre una mica més...

Avui hem caminat 15,5 km i hem fet 23.700 passes

6_4_25

Els viatges quasi sempre tenen una primera part on sembla que el temps va a un ritme, i una segona part on tot es precipita cap al final on sembla accelerar-se el temps.

Sense canvis, si són les 9 h al vestíbul es concentra el grup d'interiors de l'escola d'art d'Olot. I com sempre donem el programa del dia i les instruccions de funcionament.

Amb la màxima agilitat, ja som experts, pugem al metro (funcionament perfecte sempre), i marxem a la zona d'Omotesando i Parc de Yoyogi.

Fem una aproximació passant pels edificis de Kenzo Tange que van ser seu de les proves de les olimpíades de 1964 per introduir-nos dins el Yoyogi park per una de les Toris de més dimensió on aprofitem per fer fotos de grup. La tori de fusta de xiprer japonès ens marca l'entrada al santuari, fa 12 metres d'alçada i és un símbol d'accés a un espai sagrat.

Passegem entre boscos d'arbres molt verticals, sempre per la vorera esquerra deixant l'espai central lliure. Aquest petit truc permet percebre l'espai endreçat i sense sensació d'una multitud descontrolada.

Ens aturem a l'espai de les ofrenes dels barrils de sake. A molts santuaris xintoistes del Japó és comú trobar fileres de barrils de sake decoratius anomenats kazaridaru, aquests barrils no contenen sake i són una representació simbòlica de les ofrenes dels fabricants com a mostra de gratitud i respecte a les deïtats del xintoisme.

Arribem finalment al Santuari Meiji on tenim la fortuna de gaudir de la cerimònia d'un casament segons la seva tradició.

Alguns aprofiten per fer un Ema, una petita fusta que els visitants dels santuaris sintoistes utilitzen per escriure desitjos o agraïments. Aquests desitjos es pengen a un lloc especial on els deus podran veure'ls.

Marxem al carrer Takeshita Dori i ens concentrem a l'accés per fer el recorregut en petits grups davant la impossibilitat de marxar junts.

Descobrim espais comercials singulars com els locals per amanyagar porquets, gossos, gats, capibares i altres espècies.

Reagrupament davant l'encreuament de referència d'Omotesando amb dos centres comercials que aprofiten les cobertes com a jardins de relació i estada. Interessant proposta urbanística.

Proposem el recorregut lliure un cop situada la gran avinguda i el carrer Cat street.

Desfilada de botigues icòniques i espais d'interiors singulars, com Air Jordan, amb accés singular i amb un joc de llums molt interessant, i al Cats Street l'espai Camper, o la botiga de Tadao Ando reconvertida en espai de moda.

Vorejant una de les bandes de la gran avinguda, arribem a un dels espais objectius principal, moment important, moment Prada de Herzog i de Meuron on tenim la sort de coincidir amb una dependenta molt atenta que ens permet l'accés lliure i fer fotos de tots els racons.

Aprofitem per fer els darreres de la gran avinguda fins a arribar a una cafeteria mítica de Kengo Kuma. Carrers petits, sense quasi trànsit amb botigues i casetes, amb poca llum, de nou sense cotxes ni patinets i a penes algunes bicicletes, i de tant en tant a qualsevol racó màquines expendedores de tota mena i molts 7eleven.

I més icones arquitectòniques, Tod's, Vuitton, Chanel, Apple, Omotesando Hills....espais interiors luxosos, materials innovadors, il·luminacions singulars, i una sessió privada a l'espai Bang Olufsen que ens permet gaudir d'un altre dels moments pel record, escoltar la cançó Never Never de la pel·lícula The Great Showman amb la màxima qualitat possible dins un espai habitable ens emociona, tal com deia una alumna, *em sento premium*.

Acaben sopant a un espai recomanat pels alumnes, equivoquem la comanda i fem un menú excessiu, però de bona qualitat.(encara ens toca aprendre moltes coses dels nostres alumnes).

Avui acabem fent 27000 passos 16 km

7_4_25

Volíem combinar els dies urbans a Tokyo amb una experiència extra urbana visitant un parc natural fora de la zona metropolitana de Tokyo i ens adrecem a Nikko. Nikko alberga santuaris i temples històrics i està declarat patrimoni de la humanitat per la UNESCO. Es barregen santuaris xintoistes i temples budistes.

La gestió del transport amb metro i tren combinats és un xic més complexa pel fet d'intentar viatjar plegats els 41 pax dins un mateix tren.

Paisatges de territoris planers sortint de Tokyo que es transformen en muntanyes nevades properes a la zona de Nikko.

Nikko acull una zona de temples centenaris a la que s'arriba amb una gran avinguda plagada d'espais de restauració i souvenirs.

El primer punt d'interès és el pont vermell de Shinkyo que ens dona la benvinguda per accedir a tot un seguit de temples.

Els professors dinem dins el parc al costat d'una petita cascada, sobre tatamis previ canvi de calçat, un dinar per recordar.

Els primers temples que són els més oberts i fàcils de visitar sense haver de pagar. Rinnoji Temple és el primer de tot un seguit de construccions tradicionals.

Seguim pujant en direcció a la zona de més concentració de temples i descobrim la gran Pagoda de 5 pisos al costat del Toshogu Shrine, conjunt principal o joia de la corona de la muntanya.

Accedim previ pagament als temples històrics i descobrim un festival de temples barrocs, fustes pintades, i la famosa escena dels tres micos, el que no vol veure, el que no vol escoltar i el que no vol parlar i tot un seguit de diferents temples i construccions que configuren un entorn màgic.

Val la pena l'accés per l'escala exterior de més de 200 graons que porta al santuari interior de Tokugawa.

Fora del recinte tenim el Futarasan Shrine i el Temple de Taiyuinbyo.

Puntualment, prenem de nou el tren que ens porta a Tokyo on soparem els professors a un lloc que recordarem pel sushi de grans dimensions i en part també per una part del cap de la tonyina que en principi no teníem clar els més llepafils, però que ens acaba convencent un cop més de les bonances de la cuina japonesa.

Balanç dels esforços, 16100 passos 9,6 km

8_4_25

Consumim els darrers moments del viatge i marxem cap a la zona de Asakusa. Comencem per la torre Skytree la torre de comunicacions més alta del món, amb la sort de què no hi ha gaires cues i ens permet pujar fàcilment a les dues plataformes, la de 350 metres i la de 450 metres. Un cop més gaudim de la trama urbana d'una ciutat on conviu la modernitat i la tradició, edificis singulars i casetes de pocs metres quadrats, cementiris de diferents religions, temples i santuaris, autopistes i carrerons estrets, encreuaments amb mil anuncis de neó amb carrers de vianants sense quasi llum, sense transport d'autobusos urbans i tot amb ordre, gràcies a la regla de convivència bàsica on el sentit de col·lectivitat prima sempre sobre el sentit de l'individu.

Alguns sembla que arriben a veure el Fugi entre boires, no tots sabem veure aquesta espècie d'aparició tenebrosa.

De la Torre al temple d'Asakusa on ens concentrem i quedem posteriorment sota la gran llanterna de paper símbol de l'entrada principal.

La gran avinguda d'accés és un *mercadillo* replet de botigues de menjars típics i souvenirs de tota mena.

Des del darrer pis de l'edifici de turisme situat a l'avinguda principal es pot contemplar perfectament la traça del conjunt amb l'eix comercial que porta al temple i la pagoda.

Sorprenen els nois i noies joves que ofereixen el servei de transport amb carruatges estirats per ells mateixos.

Marxem a mitja tarda cap a Odaiba sense fortuna per fer-ho amb vaixell, no es disposa de 41 passatges i de nou amb metro i tren amb monoraïl marxem cap a Odaiba on contemplem la posta de sol davant del Rainbow Bridge i al costat de l'Estàtua de la llibertat rèplica de la de NY.

Arribem amb un moment del dia especial on la llum del sol que va baixant lentament ofereix uns cromatismes a la Bahía de Tokyo molt suggeridors.

La Bahia a poc a poc es va il·luminant. Una darrera passejada i descobrim l'Unicorn Gundam d'Odaiba, un robot de dimensions importants que ens acomiada de la zona d'Odaiba aviat, cal anar a l'hotel a canviar-nos pel sopar de gala.

Finalment, els alumnes, els millors alumnes del món, aconsegueixen el repte, sopar tota la colla, ara ja no som un grup, dins un bon restaurant, amb un espai reservat degustant carns de wagyu i altres especialitats del país, menció especial pel Samu.

Hem fet 24000 passos. 14,400 km

9_4_25

Matí lliure, cadascú organitza el seu temps fins a les 16 h, hora de concentració per marxar direcció aeroport.

La majoria aprofitem per fer compres de records i regals per portar als amics i familiars, tot és tan singular en aquesta màgica ciutat que ens convida a portar tota mena de petits records per a la gent que estimem. Els dies han estat molt intensos i tots necessitem aquest espai personal per acabar d'arrodonir un viatge tan especial.

A les 16 h ens concentrem per marxar, un xic desorganitzats, amb els transfers direcció aeroport de Haneda.

Seran 24 hores d'avions i d'aeroports (incloses 4 hores a un apagat aeroport de Pequín), 12 hores Pequín-BCN i 4 hores Tokyo-Pekin.

Aquest resum del nostre especial viatge de final de curs del Departament d'interiors de l'EA d'Olot pretén evocar, rememorar, moments del viatge, instants pel nostre àlbum de records personal, esperem que cadascuna de les breus descripcions de les activitats apuntades de manera general siguin espurnes que ajudin a tots els qui hem format part d'aquesta colla (ja no grup) a revivre els seus instants màgics pel record. Esperem que d'aquí a un temps la nova lectura d'aquest diari de bitàcora ens dibuixi un somriure de satisfacció per tants instants màgics capturats.

Acabem amb dues mencions especials, una per la bona coordinació i predisposició de l'equip de professors i una altra pels valors de grup treballats pels alumnes al llarg de tot el viatge: solidaritat quan calia ser solidaris, suport emocional quan algun el necessitava, empatia general, treball en grup sense excloure per edats o grups classe, paciència quan calia, comprensió, actitud, respecte, puntualitat, optimisme.....molts d'aquests valors només es poden posar en pràctica als viatges llargs i especialment destins llunyans; fa 30 anys que defensem el viatge final de curs d'interiors com a experiència especialment enriquidora, desitgem que aquest llegat serveixi de base per a donar continuïtat a futurs viatges, però encara el curs 25-26 ens oferirà la possibilitat de tancar el cercle i cal anar pensant en un destí singular, un final de festa.

Agraïts de formar part de l'Escola amb *els millors alumnes del món*.

Elena, Jordi, Joan i Toni